

мжка! Сълзитъ вече обилно течеха. Да можеше да се върне предишното време, да нѣмаше това осжждане, той знае вече какъ да живѣе, какъ да обича и слуша родителитъ си, какъ да бжде прилеженъ и миренъ въ училището! Но той ще излѣзе единъ день отъ затвора и тогава всички ще разбератъ, че Горанъ може да бжде добъръ. При тази мисль очитъ му просвѣтнаха. Тогава той ще зарадва повечѣ родителитъ си, особено майка си.

— Майчице, майчице! — прошепна гласно той, — азъ нѣма да бжда вече лошъ, ти ще се гордѣешъ съ мене! И ще забравишъ, че съмъ билъ затворникъ.

И наистина, Горанъ удържа думата си. Днесъ той е вече въ шести класъ и е единъ най-добъръ ученикъ и най-послушенъ синъ. Родителитъ му се радватъ и сж щастливи, много щастливи.

Йорд. п. Илиевъ

З И М А

Сиѣжинки посипватъ земята, окичватъ я съ бѣла премяна, Посипватъ селата, полята, гората, копнежно смѣлчани.

Не слуша се пѣсенъ на птици — отдавна ги нѣма пѣвцитъ — отидоха въ топли земици, де всѣкога свѣтли сж днитъ.

Салъ чернитъ врани прелитатъ и грачатъ тжжовно, зловещо; отъ покривъ на покривъ тѣ скитатъ и плачатъ за лѣто горещо.

Сиѣжинкитъ бавно се ваятъ, въввъ въздуха леко играятъ, едни се съсъ друга тѣ гаятъ, безгрижни, за нищо нехаятъ.

Аленъ Макъ

